

D. van Gelder, Winter Vrouwenpolder 1938 - Potloodteekening

te komen, alsof het oog met naalden werkt. Zijn laatste werk is iets robuuster, iets voller en minder beschouwend. Hij bindt er den strijd aan met de aarde. Het sprookje van Bresdin verdween en met den grooten ernst eener overtuiging verdiept hij zich in het vormleven van het Walchersche landschap. Iedere vierkante centimeter van den grond, elke struik, de helmplantjes, de duindoorn, de wilde viooltjes, neemt hij in zich op, ontleedt ze en geeft ze streng en vol karakter weer. Er is iets in, dat bijna verbeterd mag worden genoemd. Hij bijt er zich in vast. Er is nog weinig in van een ontspanning, een zweving, het geluk van een zich laten gaan. Het heeft den gespannen wil van een die graaft naar een verborgen diepte. Het werk heeft alle kenmerken van ingespannen volhouden en is volstrekt zuiver. Ook bij hem, doch in een geheel andere sfeer dan bij de Fernhouts, krijgt het detail soms de beteekenis van een wonder. Wat bij Edgar Fernhout uit contrast van ijle en haarfijn concreet detail ontstaat, wat bij Rachel tot een melodieuze, precieze muziek van Mozart wordt, dat heeft bij Dirk van Gelder een organische structuur. Hij ziet het landschap en de onderdeelen organisch, niet als een oppervlak dat hij afleest, maar als een lichaam, dat ligt onder den hemel en ontdekt kan worden. Niet ontdekt